

Ty znáš, Bože, moji pošetilst, čím jsem se kdy provinil, ti není skryto. (Žalm 69, 6)

Žalm 139

Komu se málo odpouští, málo miluje

Lukášovo evangelium 7, 36-50

Nevíme v jakém městě se odehrál tento příběh. V této chvíli neznáme žádná jména ¹. Jen se dostáváme na banket, veřejnou večeři v domě „jednoho farizea“ kde hosté leží na lehátkách a nohy mají vějířovitě od tabule. Bezejmenný farizeus a bezejmenná žena. Jsou hříšníci, kteří se neodvážejí do synagogy, ale do domu farizea ano. A hříšnice přistoupila k Ježíšovým nohám a prolila je slzami, vytřela vlasy, líbala je a mazala vzácným vonným olejem. Nejen, že nebylo možno takovou akci přehlédnout, ale bylo to také cítit. Vůně vzácné masti pravděpodobně přebila vůně domácnosti.

Přední Východ zná obřadní líbání model jako náboženský úkon úcty. Samozřejmě zná políbení na uvítanou či na cestu a pak také polibek milenců. O všech se v Bibli dočteme. Co však bylo toto? Pravděpodobně především božská úcta. Nicméně to mohlo vypadat jako erotická záležitost. Tím spíše pro naši vybuzenou společnost třetího tisíciletí. Není divu, že pak spekulujeme o to, zda byl Ježíš zamilovaný či dokonce ženatý. Ale smysl těchto řádků se musí číst v souvislostech té doby: Vezměte v úvahu, že políbení na tvář patřilo k formálnímu přivítání. Nohy se umývaly jako projev úcty k návštěvě hned po příchodu, ještě v předsíni. Ačkoliv byly nohy nejdále od stolu, byly to právě nohy, které byly velice blízko osobnosti člověka. Petrovi musí stačit umyté nohy, když chce být čistý celý (Jan 13, 8). Na nejsvětějších místech se zouvaly boty a člověk měl osobní vztah s Bohem právě skrze svoje nohy... ²

Tady se děje něco mezi nebem a zemí. Žena nově prožívá svou bídu bez Boha a v slzách či polibcích vyjadřuje velkou vděčnost za možnost odpuštění. Rozumářské křesťanství bez náznaků citů se tu musí ošívát jako farizeus: Co je to za náboženské bláznění!? Jenže tomuto rozumářskému křesťanství se vytratilo pokání, pohled nazpět, vděčnost, city. Nejen že náboženství není „sexy“ ale je i bezpohlavní. Vytratilo se to ale i progresivním typům moderního křesťanství, které spíše opakuje zázraky, úžasné pocity, uvolnění a do evangelia a do svědectví o proměně se nevejde pokání. Jakoby nebylo co opouštět! Jakoby není černá a bílá. Farizeové patřili původně mezi „charismatiky“ ale jejich zbožnost rychle zkomatěla. Je k ničemu. Nedotýká se lidí, pouze je posuzuje. Což také farizeus udělal.

Farizeus si udělal skoro werichovské rovnice: „Žena hříšnice-dotýká se jej-není Prorok“ a oproti tomu předpokládal tuto rovnici: „Žena hříšnice-nedotýkavý-je Prorok“ Až tak se může zjednodušit víra, taková schémata, takové zkratky nabrat! Tak odosobnit, tak zploštit!

A Pánu Ježíši to neušlo. A v tu chvíli dostává farizeus v příběhu své jméno. Je pro nás Šimonem nevíme odkud, ale víme, že rozhovor s ním velmi osobní. Žena dostává skrytou identitu za služebníka z příběhu. Ale i ona má to všechno slyšet. Nikdy se nedozvíme její jméno. Ježíš zná zpovědní tajemství.

Nejdříve Ježíš slušně požádá o slovo a pak vypráví příběh. Klasické sympóziium. Jí se, pije a vypráví moudré příběhy či recituje poezie. A Ježíš vypráví svůj příběh lásky. Pro Ježíše je náboženství dějem lásky, která začíná odpuštěním! Naproti odpuštění se nedají dát peníze, nestačí

¹ Matouš 26, 7 a Marek 14, 3 mají podobný příběh. Mast je však na hlavě. Víme více o masti a také o majiteli domu a místě. Šimon malomocný je nápadně podobné jméno farizeovu, ale nic dalšího nenasvědčuje tomu, že jde o identický příběh. I Ježíšův komentář je jiný.

² Mojžíš slyší: Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá." (Exodus 3,5)

žádné oběti, je to místo pro lásku. Jak významně to posouvá moderní chápání! Opuštění tedy probouzí vynalézavost lásky, věrnost i něžnost lásky. Citlivost a vášnivost lásky a s tím i obětavost. I kdyby se na světových trzích dělo cokoli, všichni jsme naprosto zchudli, vzduch by zhoustl naprosto neprodýchnutelnou špínou - stále je dost místa pro křesťanství, kde se projevuje láska k Bohu prokazovaná lidem. Když Šimon odpovídá na otázku: „*Který ze služebníků v příběhu bude mít správce raději?*“ odpovídá: „*Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.*“ Ježíšova odpověď jej ujistí, že je na správné cestě a obrací svůj zřetel k ženě, přestože pokračuje v řeči k hostiteli Šimonovi. Nabídne mu jiné rovnice: Žena hříšnice-velmi miluje-dostala velké odpuštění. A druhá: Velcí hříšníci-málo milují-protože jim bylo málo odpuštěno! Nedá se poté nezeptat: Jak mnoho nám bylo odpuštěno?

Žena, které bylo mnoho odpuštěno, dostává veřejnou absoluci. Ujistění o odpuštění hříchů a také propuštění v pokoji. Sympóziem u stolu pokračuje, protože *Ti, kteří s ním byli u stolu, si začali říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“* ale my jej už opouštíme. To, co zaznělo nakonec, je nejlepším zakončením kázání!

Dělali jste pokání? Nazvali a vyznali jste hřích? Zrušili jste svazky a vrátili se k těm původním a Božím? Nově jste je upevnili a vděčně si jich považujete? A zároveň se bojíte sami sebe a vidíte svou cestu jen v lásce k Bohu a lidem kolem sebe? Děsíte se možnosti Božích trestů, kdyby jen soudce vaše hříchy přepočítal? Rozdáváte se tak pro Pána Boha až nerozumně? Tak vás ujistuji: „*Jsou vám odpuštěny hříchy! Vaše víra vás zachránila, jděte v pokoji!*“